

vil bestride, at Fiskerierhvervet vedblivende er Islands Hovederhverv og et af Norges allerstørste Erhverv.

Naturligvis kan et Erhverv som Fiskeri komme ud for haardt Vejr, daarlige Tider, det er saa mange andre Erhverv ude for, det kender vi fra Industrien, om hvilken vi i Gaar havde en lang Debat her. Alle Erhverv kan komme ud for Vanskeligheder, det er for Øjeblikket Tilfældet med Fiskerierhvervet, men det er netop i Nedgangstider Tidspunktet til at sætte ind. I Nedgangstider forstaar man bedre at vurdere Vanskelighederne, man ser ikke alt for lyst paa Tingene. Da er det ogsaa billigere... (*Fraenkel*: Det er godt!)... Det glæder mig. Det er gennemgaaende billigere at komme i Gang i Nedgangstider end i Opgangstider. Naar man tror, at Træerne vokser lige op i Himmelen, naar man ikke tror, der er Grænse for Efterspørgselen, er alle Mennesker tilbøjelige til at gaa ind i Foretagender, som en mere nøgtern Betragtning ikke vilde tillade dem at gaa ind i.

Nu er Forholdene saa vanskelige for Fiskeriet rundt omkring, i Norge, paa Island og Færøerne som nogen Sinde, men netop derfor er der god Grund for os til at sætte ind nu, for der er ikke Tvivl om, at der atter kommer gode Tider for Fiskeriet, at den Dag kommer, maaske snart, da Fiskepriserne stiger. Der er ikke ret mange Erhverv, der er saa ømfindtlige som netop Fiskeriet. Man havde i 1924 Rekordpriser; i Fjor var Prisen det halve for en typisk Verdensartikel som Klipfisk.

Med Hensyn til de Planer, der forelaa vedrørende Færøerne, mente den højtærede Minister, at man helst skulde spørge Færøernes Lagting og vente, til det Udvalg, der er nedsat af Lagtinget, var færdigt med sine Overvejelser. Jeg er naturligvis ganske enig med den højtærede Minister i, at man ikke skal foretage sig noget som helst Fremstød paa Færøerne, ikke gøre noget som helst med Hensyn til det færøske Fiskeris Udvildelse undtagen efter nøje Samraad med Færingerne; men jeg vil dog gerne i denne Forbindelse pege paa, at Ministerens Partifælle, det ærede Medlem Hr. Samuelsen, kender disse Planer og siger, at de passer ham særdeles vel, og at han for sit Vedkommende mener, at det netop er Planer, man har Brug for paa Færøerne, og som i allerhøjeste Grad er egnede og vil tjene til at knytte Forbindelsen fastere mellem Færøerne og Danmark.

Ludvigsen: Efter at den højtærede Landbrugsminister har givet Tilsagn om,

at han vil forhandle med Velvillie ogsaa om de Tanker, som det ærede Medlem Hr. Sundbo har fremsat, skal jeg ikke gøre nogen Bemærkning hertil. Der er kun en enkelt Bemærkning, jeg ønsker at korrigere, nemlig den Paastand af det ærede Medlem Hr. Sundbo, at Norge og Tyskland er længere fremme end Danmark i fiskeriteknicisk Henseende. Det passer ikke. Norge har sendt delegerede herved, vi har haft Forhandling med dem, og de har tværtimod udtalt deres Beundring for det Ståde, hvorpaa vi stod. De har ganske vist ogsaa indrømmet, at deres Forhold var vidt forskellige fra vore, og de udtalte tillige, at hvis Stillingen havde været den samme for dem som her i Danmark, saa havde man slaaet ind paa samme Former og samme Metoder, fordi dette Fiskeri er egnet til at give betydeligt større Udbytte. For Tyskland er Forholdet det, at de tyske Fiskeriforeninger langs Østersøen for Øjeblikket er ved at anmode eller har anmodet den tyske Regering om at faa vedtaget Forbud mod Indførsel af dansk Fisk. Det er ikke saaledes, at de danske Fiskere underbyder de tyske; tværtimod, der oplyses, at man kan faa en betydelig højere Pris for den danske Fisk paa det tyske Marked, end Tyskerne selv er i Stand til at faa for deres, og det kommer af, at de danske Fiskere har forstaaet Betydningen af at sortere og pakke og i det hele taget har gjort Varen til en Standardvare, der er betydelig bedre end den Vare, man faar ved den Maade, man behandler Fisken paa i Tyskland, og derfor betinger en højere Pris.

Den højtærede Landbrugsminister sagde, at 1/2 Mill. Kr. var nok, og man burde se, om ogsaa der var Folk nok, der ønskede at faa disse Laan. Jeg skal dertil sige, at i 1925—26 var der 60 Ansøgere, og deraf fik kun 25 bevilget deres Ansøgninger til et Beløb af 286 000 Kr., og i 1926—27 var der, længe for Ansøgningsfristen udløb, 64 Ansøgere, hvoraf kun 34 fik deres Ansøgning bevilget. Jeg synes, dette er et Bevis for, at selv om vi havde faaet denne 1 Mill. Kr., vilde der være Ansøgere nok, og jeg nævnte jo allerede i mit første Indlæg, at naar Ansøgenes Antal ikke var større, end det var, skyldes det sikkert, at kun saa faa af dem fik deres Ansøgning bevilget, idet dette holdt mange tilbage fra at søge. Jeg tror, man kan være ganske sikker paa, at der ikke vil mangle Efterspørgsel efter disse Laan, og jeg ved ogsaa, at vi har de rette Folk til at overtage Fartøjer; jeg kender de Anstrengelser, som Fiskerne paa mange Omraader, baade maskinteknicisk og søfartsmæssigt, gør sig for at udvikle deres Kund-